

Мнение за дисертацията на Красимир Терзиев

На тема

Автор, медия, произведение в епохата на дигиталното възпроизводство

За получаване на образователната и научна степен „доктор”

Красимир Терзиев започна работата си под моето научно ръководство като изграден визуален артист, известен у нас и в чужбина. Той имаше оригинални идеи и огромна ерудиция в сферата на дигиталното изкуство, така че моята роля се състоеше в това да насочвам методически работата му и да удържам тематиката в тесните рамки на изискваната от един дисертационен труд научна дисциплина. Трябва да кажа веднага, че научих страшно много в хода на нашето взаимодействие и че извън написаното останаха много интересни идеи, които се надявам някой ден докторантът да развие в следващи трудове.

В основата на дисертацията е парадоксалният статут на визуалното произведение в прехода от аналоговата следа към дигиталния свят на идеално и безостатъчно възпроизводство. Въпросите, които си задава Терзиев, са в центъра на съвременната естетическа мисъл: къде отива представата за уникалност и неповторимост, върху които е изградено изкуството в нашия културен ареал? Можем ли изобщо да говорим за произведение, когато става дума за поток информация, който може да се „вплъти” без загуби и тук, и във всяка друга точка на света? Ако произведението вече не може да бъде уникално в своята предметност, какво се случва с неговия баща и собственик – автора? Какви са новите му стратегии за авторизиране, присвояване на потока от образи?

Терзиев тръгва към тези въпроси, основайки се на класическата опозиция на Бенямин между аура и възпроизводство, култова и изложителна или политическа стойност на творбата. Проследявайки различните стратегии за правене на изкуство - от Дюшан до днес, от високите художествени биеналета до ютюб, от артиста до хакера - той не поставя пред същностно променената реалност на изкуството днес, за разбирането на която работата му е несъмнен принос. Евристичният му подход, насочен както към образите, така и към практиките, както към смислите така и към употребите надхвърля чисто естетическото занимание - можем да ситуираме в традицията на културните изследвания, сфера, която тепърва ще се развива у нас. Струва ми се, че тъкмо такъв антропологически-ориентиран, интердисциплинарен подход може да осмисли новия културен феномен какъвто е дигиталното визуално изкуство.

Нека кажа накрая, че за мен беше чест да ръководя тази дисертация. Препоръчвам на колегите от научното жури да я оцени високо и да присъди на Красимир Терзиев научната степен „доктор” по Културна антропология.

26/12/2011

Проф. д-р Ивайло Дичев